

31991L0630

L 340/33

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

11.12.1991

**DYREKTYWA RADY
z dnia 19 listopada 1991 r.
ustanawiająca minimalne normy ochrony świń**

(91/630/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

wszystkie Państwa Członkowskie ratyfikowały Europejską Konwencję w sprawie ochrony zwierząt trzymanyh w celach hodowlanych; decyzją 78/923/EWG ⁽⁴⁾ Wspólnota również przyjęła tę Konwencję i złożyła swój dokument zatwierdzenia;

Parlament Europejski rezolucją z dnia 20 lutego 1987 r. w sprawie polityki ochrony zwierząt ⁽⁵⁾ wezwał Komisję do złożenia wniosku w sprawie minimalnych norm w zakresie intensywnej hodowli świń;

świnie, jako żywe zwierzęta, znajdują się wykazie produktów wymienionych w załączniku II Traktatu;

hodowla świń jest nieodłączną częścią rolnictwa; stanowi źródło dochodu części ludności rolniczej; różnice, które mogą zakłócać warunki konkurencji, stoją w konflikcie ze sprawnym funkcjonowaniem organizacji wspólnego rynku świń i produktów ze świń;

w związku z powyższym zachodzi potrzeba ustanowienia powszechnych, minimalnych norm ochrony świń trzymanyh w celu hodowli i tuczu, w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju produkcji;

konieczne jest informowanie służb urzędowych, producentów,

konsumentów oraz innych stron o postępach w tej dziedzinie; w związku z powyższym Komisja powinna, w oparciu o raport Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, prowadzić intensywne badania naukowe w celu wypracowania takiego systemu(ów)

hodowli świń, jaki(e) będzie(będą) optymalny(e) z punktu widzenia warunków utrzymania świń; w związku z powyższym należy ustanowić przepisy dotyczące przejściowego okresu w celu umożliwienia Komisji pomyślnego wykonania powyższego zadania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa dotyczy minimalnych norm ochrony świń trzymanyh w celu ich hodowania i tuczu.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „świnia”: zwierzę z gatunku świń, niezależnie od wieku, trzymane w celu hodowania do reprodukcji lub tuczu;
2. „knur”: samiec świni po osiągnięciu dojrzałości płciowej, przeznaczony do hodowania w celu reprodukcji;
3. „loszka”: samica świni po osiągnięciu dojrzałości płciowej, a przed oprosieniem się;
4. „maciora”: samica świni po pierwszym oprosieniu się;
5. „maciora rodząca prosiaki”: samica świni między okresem okołoporodowym, a chwilą, gdy prosiaki przestają ssać mleko maciory;
6. „jałowa, ciężarna maciora”: maciora między chwilą, gdy prosiaki przestają ssać mleko maciory, a okresem okołoporodowym;
7. „prosiak”: świnia od chwili narodzin do chwili, gdy przestaje ssać mleko maciory;
8. „świnia odstawiona od maciory”: świnia od chwili, gdy przestaje ssać mleko maciory do wieku dziesięciu tygodni;
9. „świnia hodowlana”: świnia od wieku dziesięciu tygodni do chwili uboju lub rozplodu.
10. „właściwe władze”: właściwe władze w znaczeniu art. 2 ust. 6 dyrektywy 90/425/EWG ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 214 z 21.8.1989, str. 31.

⁽²⁾ Dz.U. C 113 z 7.5.1990, str. 183.

⁽³⁾ Dz.U. C 62 z 12.3.1990, str. 40.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 323 z 17.11.1978, str. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 76 z 23.3.1987, str. 185.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56)

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, aby:

- od dnia 2 stycznia 1994 r. wszystkie gospodarstwa nowo zbudowane lub przebudowane i/lub wykorzystywane po raz pierwszy po tym dniu spełniały co najmniej następujące wymagania:

wolna powierzchnia dostępna dla każdego prosiaka odstawionego od maciory lub dla każdej świni hodowanej w grupie musi mieć co najmniej:

- 0,15 m² dla świni o przeciętnej wadze 10 kg lub mniej,
 - 0,20 m² dla świni o przeciętnej wadze od 10 kg do 20 kg,
 - 0,30 m² dla świni o przeciętnej wadze od 20 kg do 30 kg,
 - 0,40 m² dla świni o przeciętnej wadze od 30 kg do 50 kg,
 - 0,55 m² dla świni o przeciętnej wadze od 50 kg do 85 kg,
 - 0,65 m² dla świni o przeciętnej wadze od 85 kg do 110 kg,
 - 1,00 m² dla świni o przeciętnej wadze powyżej 110 kg;
- od dnia 1 stycznia 1998 r. wyżej wymienione minimalne normy obowiązują wszystkie gospodarstwa;
 - od dnia 31 grudnia 1995 r. zabrania się budowy lub przeróbki pomieszczeń, w których maciory i loszki są spętane.

Jednakże, w świetle wyników kontroli, o której mowa w art. 7 ust. 1, właściwe władze mogą zezwolić na użytkowanie pomieszczeń zbudowanych przed dniem 1 stycznia 1996 r., które nie spełniają wymogów powyższego ust. 1, przez okres, który w żadnym wypadku nie może trwać dłużej niż do dnia 31 grudnia 2005 r.

Przepisy niniejszego artykułu nie dotyczą gospodarstw hodujących mniej niż sześć świń lub pięć macior z prosiakami.

Artykuł 4

- Państwa Członkowskie zapewniają, aby warunki hodowli świń były zgodne z ogólnymi przepisami, ustanowionymi w Załączniku.

Jednakże, do dnia 30 czerwca 1995 r. właściwe władze Państw Członkowskich mogą zatwierdzić odstępstwa od przepisów pkt 3, 5, 8 i 11 rozdziału I Załącznika.

- Ponadto przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy Komisja, w porozumieniu z Państwami Członkowskimi, wyda zalecenie określające dodatkowe minimalne normy ochrony świń, stanowiące uzupełnienie norm podanych w Załączniku.

Artykuł 5

Przepisy określone w Załączniku mogą zostać zmienione w związku z postępem naukowym, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 10.

Artykuł 6

Do dnia 1 października 1997 r. Komisja przedstawia Radzie raport, sporządzony w oparciu o opinie Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, w sprawie systemu lub systemów intensywnej hodowli świń, zgodnego z wymogami dotyczącymi warunków utrzymania świń, z uwzględnieniem patologicznego, zootechnicznego, fizjologicznego i behawioralnego punktu widzenia oraz efektów socjo – ekonomicznych różnych systemów. Raport ten zwraca uwagę w szczególności na kwestię warunków utrzymania macior hodowanych w różnych zamknięciach i w grupach. Do raportu są dołączone stosowne wnioski, sformułowane na podstawie wyników raportu.

W odniesieniu do tych wniosków Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów, nie później niż w ciągu trzech miesięcy od ich przedłożenia.

Artykuł 7

- Państwa Członkowskie zapewniają że kontrole zostaną przeprowadzone przez właściwe władze w celu sprawdzenia, czy przepisy niniejszej dyrektywy i Załącznika do niej są przestrzegane.

Kontrole takie, które mogą być prowadzone przy okazji innych kontroli, w każdym roku obejmują statystycznie reprezentatywną próbkę różnych systemów hodowli, stosowanych w każdym Państwie Członkowskim.

- Zgodnie z procedurą określoną w art. 10 Komisja określa zbiór zasad, które stosuje się przy prowadzeniu kontroli, o których mowa w ust. 1.

- Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję co dwa lata, w terminie do ostatniego roboczego dnia kwietnia, a po raz pierwszy do dnia 30 kwietnia 1996 r., o wynikach inspekcji przeprowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem w okresie poprzednich dwóch lat, podając liczbę przeprowadzonych inspekcji w stosunku do łącznej liczby gospodarstw działających na ich obszarze.

Artykuł 8

Zwierzęta importowane z krajów nie będących Państwami Członkowskimi, muszą, odnośnie do wymogów dotyczących warunków utrzymania w okresie hodowli, być traktowane w sposób co najmniej równorzędny do sposobu traktowania zwierząt pochodzących z obszaru Wspólnoty, będącego przedmiotem niniejszej dyrektywy. Wymóg ten musi zostać zawarty na świadectwach wydawanych przez właściwe władze krajów nie będących Państwami Członkowskimi.

Artykuł 9

W celu zagwarantowania jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, eksperci Komisji w zakresie weterynarii mają prawo, o ile jest to konieczne, przeprowadzać kontrole na miejscu przy

współpracy z właściwymi władzami. Osoby przeprowadzające takie kontrole stosują specjalne środki higieny osobistej w celu wykluczenia ryzyka przeniesienia chorób.

Państwo Członkowskie, na którego obszarze przeprowadzana jest kontrola, zobowiązane jest udzielać ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wykonywaniu ich zadań. Komisja powiadamia właściwe władze danego Państwa Członkowskiego o wynikach tych kontroli. Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego podejmują wszelkie środki, jakie są niezbędne w celu uwzględnienia wyników kontroli.

W stosunkach z krajami nie będącymi Państwami Członkowskimi stosuje się przepisy rozdziału III dyrektywy 91/496/EWG ⁽¹⁾.

Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w art. 10.

Artykuł 10

1. Gdy ma być stosowana procedura określona w niniejszym artykule, przewodniczący przedkłada sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu powołanemu dyrektywą 68/361/EWG ⁽²⁾, zwanemu dalej „Komitetem”, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przekazuje Komitetowi projekt proponowanych środków. Komitet wydaje opinię o projekcie w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia jest przyjmowana większością określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu dla decyzji, które Rada ma przyjmować na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie ważne są w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje proponowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeśli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący proponowanych środków. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada nie podejmuje działania w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia jej wniosku, wówczas proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, w tym wszelkie sankcje, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże, od daty określonej w ust. 1, Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu, utrzymać lub stosować na swoim terytorium przepisy dotyczące ochrony świń ostrzejsze niż przepisy ustanowione niniejszą dyrektywą. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszelkich takich środkach.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 listopada 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56.

⁽²⁾ Dz.U. 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

WARUNKI OGÓLNE

1. Materiały użyte do budowy pomieszczeń, szczególnie zagród i ich wyposażenia, z którymi świnie mogą mieć kontakt, nie mogą być materiałami szkodliwymi; musi istnieć możliwość ich dokładnego oczyszczenia i dezynfekcji.
2. W celu uniknięcia możliwości porażenia prądem, do czasu ustanowienia przepisów wspólnotowych w tym zakresie, instalacje i urządzenia elektryczne muszą być wykonane zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi.
3. Izolacja, ogrzewanie i wentylacja budynku musi zapewniać utrzymanie obiegu powietrza, zapylenia, temperatury, względnej wilgotności powietrza oraz stężenia gazu na poziomach nieszkodliwych dla świń.
4. Wszystkie urządzenia automatyczne i mechaniczne mające wpływ na zdrowie i warunki utrzymania świń muszą być kontrolowane co najmniej raz dziennie. W wypadku wykrycia usterek należy je natychmiast naprawić, lub, jeżeli nie jest to możliwe, do czasu usunięcia usterek należy podjąć właściwe kroki w celu zapewnienia świniom odpowiednich warunków sanitarnych i dobrego samopoczucia, szczególnie przez zastosowanie innych metod podawania pokarmu i utrzymania należytego otoczenia. Jeżeli stosowany jest system wentylacji mechanicznej, należy podjąć starania o rezerwowy system wentylacji gwarantujący, w wypadku awarii systemu podstawowego, wystarczającą wymianę powietrza dla ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia świń. Należy również założyć system alarmowy, informujący dozorcę hodowli o awarii. System alarmowy musi być regularnie kontrolowany.
5. Świnie nie mogą być stale trzymane w ciemności. W celu zaspokojenia ich potrzeb behawioralnych i fizjologicznych należy wydać odpowiednie przepisy, uwzględniając różne warunki klimatyczne, panujące w Państwach Członkowskich, dotyczące obowiązku zapewnienia odpowiedniego oświetlenia naturalnego lub sztucznego. Jeżeli stosuje się światło sztuczne, czas jego działania w ciągu doby powinien być co najmniej taki sam, jak dostępność światła dziennego, czyli z reguły między godziną 9 a 17. Ponadto, w hodowli musi się znajdować odpowiednie oświetlenie (stałe lub przenośne) wystarczająco silne, aby w każdej chwili możliwe było naoczne skontrolowanie wszystkich sztuk.
6. Wszystkie świnie hodowane w grupach lub w zagrodach muszą być kontrolowane przez właściciela lub osobę odpowiedzialną za zwierzęta co najmniej raz dziennie. Należy natychmiast poddać odpowiedniemu leczeniu każdą świnie, która wydaje się chora lub zraniona. W razie konieczności, powinna istnieć możliwość izolowania chorej lub zranionej świni w odpowiednim pomieszczeniu, zaopatrzonej w suche, wygodne posłanie. Jeżeli świnie nie reagują na opiekę ze strony dozorczy hodowli, należy natychmiast zasięgnąć porady lekarza weterynarii.
7. Jeżeli świnie trzymane są razem, obowiązkiem hodowcy jest zapewnienie środków zapobiegających takim walkom między nimi, które nie są ich normalnym zachowaniem. Świnie, które wykazują stałą agresję w stosunku do innych świń lub, które są ofiarami takiej agresji, muszą być izolowane lub trzymane poza grupą.
8. Pomieszczenia dla świń należy przygotować w taki sposób, aby każda świnia mogła:
 - bez trudu położyć się, odpoczywać lub stać,
 - mieć czyste miejsce, w którym może odpoczywać,
 - widzieć inne świnie.
9. Jeżeli używane są pęta, nie mogą one ranić świń; należy je regularnie sprawdzać i w razie konieczności poprawiać, tak, aby były przez cały czas wygodnie dopasowane. Wszelkie pęta są wystarczającej długości, tak aby świnia mogła się ruszać w sposób określony w pkt 8. Pęta muszą być wykonane w taki sposób, by eliminować ryzyko uduszenia lub zranienia zwierzęcia.
10. Pomieszczenia, zagrody, wyposażenie i przybory używane dla świń muszą być właściwie czyszczone i dezynfekowane w celu zapobiegania zakażeniu krzyżowemu oraz rozwojowi organizmów przenoszących choroby. Ekskrementy, uryna i niezjedzone lub wyplute resztki pokarmu należy usuwać tak często, jak to jest konieczne dla zmniejszenia odoru i unikania gromadzenia się much i gryzoni.

11. Podłogi w pomieszczeniach dla świń muszą być gładkie, lecz nie śliskie, aby nie dopuszczać do urazów świń, oraz tak zaprojektowane, aby dało się uniknąć szkód lub cierpienia świń stojących lub leżących na nich. Podłogi muszą być odpowiednie do wymiarów i wagi świń i muszą mieć sztywną, równą i trwałą nawierzchnię. Miejsce do leżenia musi być wygodne, czyste i odpowiednio osuszane, nie może źle wpływać na samopoczucie świń. Jeżeli używane są legowiska, muszą one być czyste, suche i nie szkodliwe dla zdrowia świń.
12. W celu zapewnienia dobrego stanu zdrowia i dobrego samopoczucia, wszystkim świniom należy zapewnić odżywianie odpowiednie do ich wieku, wagi oraz ich potrzeb fizjologicznych i potrzeb odnoszących się do ich zachowania.
13. Wszystkie świnię muszą być karmione przynajmniej raz dziennie. Jeżeli świnię trzymane są w grupach i nie są karmione bez ograniczeń, lub jeżeli są karmione przy pomocy automatycznego systemu podawania pokarmu, wszystkim świniom utrzymanym w grupie należy zapewnić dostęp do pokarmu równocześnie.
14. Wszystkim świniom w wieku powyżej dwóch tygodni należy zapewnić dostęp do wystarczającej ilości świeżej wody lub należy umożliwić im zaspokojenie pragnienia podając im do picia inne płyny.
15. Urządzenia do karmienia i pojenia muszą być zaprojektowane, skonstruowane, umieszczone i utrzymywane w takim stanie, aby zminimalizować możliwość zanieczyszczenia pokarmu i wody dla świń.
16. Poza normalnie stosowanymi środkami dla zapobiegania gryzienia ogonów przez świnię i innym nawykom oraz w celu umożliwienia im zaspokojenia własnych potrzeb związanych z zachowaniem, wszystkie świnię, biorąc pod uwagę ich otoczenie i zagęszczenie hodowli, powinny otrzymywać słomę lub inną odpowiednią podściółkę.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE RÓŻNYCH KATEGORII ŚWIŃ

I. KNURY

Zagrody knurów muszą być zlokalizowane i zbudowane tak, aby umożliwiały knurom obracanie się wkoło, słyszenie, wachanie i widzenie innych świń, oraz aby miały czyste miejsce do odpoczynku. Legowisko musi być suche i wygodne. Zagroda dla dorosłego knura musi mieć co najmniej 6 m², należy jednak zapewnić większą powierzchnię, kiedy zagroda ma służyć do kopulacji.

II. MACIORY I LOSZKI

1. Ciężarnym maciorom i loszkom należy, w razie konieczności, usuwać pasożyty zewnętrzne i wewnętrzne. Ciężarne maciory i loszki umieszczone w klatkach do prosięcia się muszą być całkowicie oczyszczone z pasożytów.
2. Ciężarne maciory i loszki muszą mieć czyste, odpowiednio osuszone, wygodne legowiska; jeżeli jest to konieczne, należy im udostępnić odpowiedni materiał do zagnieżdżenia się.
3. Dla ułatwienia oprosienia się w sposób naturalny lub wymagający pomocy, za maciorą lub loszką musi znajdować się wolna powierzchnia.
4. Klatki do prosięcia się, w których trzyma się maciory swobodnie, należy zaopatrzyć w zabezpieczenia do ochrony prosiąt, takie jak poręcze.

III. PROSIAKI

1. W razie konieczności prosiakom należy zapewnić źródło ciepła oraz mocne, suche i wygodne legowisko z dala od maciory, gdzie wszystkie mogą odpoczywać równocześnie.
2. Jeżeli używa się klatek do prosięcia się, prosiaki muszą mieć dość dużo miejsca, aby maciora mogła je bez trudu karmić.
3. Jeżeli kastruje się prosiaki płci męskiej w wieku powyżej czterech tygodni, kastracji ma prawo dokonać tylko weterynarz lub osoba wykwalifikowana zgodnie z prawem krajowym, wyłącznie w obecności anestezjologa.

4. Nie wolno rutynowo obcinać ogonów ani przycinać zębów, chyba że w sposób oczywisty w gospodarstwie zauważa się, że w wyniku nie przeprowadzenia tego zabiegu maciora ma poranione sutki lub inne świnię mają poranione uszy lub ogony. Jeżeli przycięcie zębów okazuje się konieczne, należy tego dokonać w ciągu siedmiu dni od urodzenia.
5. Prosiaków, które mają mniej niż trzy tygodnie, nie wolno odstawiać od ssania maciory, chyba że w przeciwnym wypadku warunki utrzymania i zdrowie maciory lub prosiaków może być narażone na szkodę.

IV. PROSIAKI ODSTAWIONE OD SSANIA MACIORY I ŚWINIE HODOWANE

Jak najszybciej po odstawieniu od maciory świnię należy umieszczać w grupach. Powinno się je trzymać w stałych grupach, w miarę możliwości unikając ich mieszania.
